

Wrzesień

WYCHOWANIE I WYKSZTAŁCENIE

„Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi, tej ziemi”.
Ześlij, o Panie, swego Ducha, na profesorów i nauczycieli,
na studentów i uczniów, na uniwersytety i szkoły.
Daj wszystkim cierpliwość w poznawaniu prawdy
i gorliwość w dążeniu do świętości.

Patron dnia nowenny - Św. Jan Kanty

Profesor Jan, którego kanonizacja odbyła się w 1767 roku, a więc przed upadkiem Rzeczypospolitej Szlacheckiej, należy do najbardziej znanych świętych polskich. To wyjątkowy patron, znakomicie wykształcony i zatroskany o wychowanie młodych pokoleń. Urodził się w parafii Kęty, dnia 24 czerwca 1390 roku. Pochodził z zamożnej rodziny mieszczańskiej Wacięgów; jego ojciec miał być nawet burmistrzem Żywca. Ukończył stojącą na dobrym poziomie szkołę w Kętach i w wieku 23 lat rozpoczął studia na Uniwersytecie Krakowskim na Wydziale Sztuk Wyzwolonych. Ok. 1420 roku przyjął święcenia kapłańskie i na prośbę Bożogrobców został kierownikiem szkoły klasztornej w Miechowie i tamtejszym kaznodzieją. Kopiował wówczas dzieła z przeszłości, szczególnie chętnie prace św. Augustyna, św. Tomasza z Akwinu oraz Arystotelesa. Od 1429 roku był wykładowcą na Uniwersytecie Krakowskim na Wydziale Sztuk Wyzwolonych, pełniąc także funkcję dziekana Wydziału. Równoległe odbywał studia teologii, wieńcząc je stopniem magistra i podejmując w tym zakresie wykłady dla studentów. Otrzymał kanonię przy kościele św. Floriana w Krakowie i intratne probostwo w Olkuszu. Zrezygnował jednak z niego, gdyż był przekonany, iż nie może pobierać dochodów z funkcji, której nie mógł pełnić będąc profesorem krakowskiego Uniwersytetu. Był tytanem pracy, o czym świadczą do dziś jego rękopisy w liczbie ponad 18 tysięcy stron. Przepisał 28 zachowanych kodeksów, odkrywających skalę i wielkość jego zainteresowań naukowych i wielkie umiłowanie przezeń Kościoła. Kilkakrotnie pielgrzymował do Rzymu. Zasłynął z żarliwej pobożności eucharystycznej i szczególnej postawy miłosierdzia wobec ubogich. Zmarł w opinii świętości 24 grudnia 1473 roku i został pochowany w kościele św. Anny, gdzie do dziś odbierają cześć jego relikwie.

Kontekst historyczny okresu zaborów

W okresie narodowej niewoli szkolnictwo w zaborze rosyjskim i pruskim było poddane w drugiej połowie XIX w. potężnemu naciskowi rusyfikacji i germanizacji, natomiast w zaborze austriackim po germanizacyjnej fali w pierwszej połowie tego stulecia nastąpiła doba autonomii. Umożliwiła ona od lat siedemdziesiątych XIX w. rozwój polskiego szkolnictwa od szkół ludowych po uniwersytety w Krakowie i Lwowie. Do Galicji ściągali Polacy ze wszystkich ziem polskich dla zdobycia wiedzy i wyższego wykształcenia na polskich uniwersytetach. Tu odrodziła się polska nauka i swobodnie rozwijała się kultura narodowa. Działania wybitnych postaci Kościoła ukierunkowane były na podniesienie poziomu oświaty wśród ludności wsi i małych miasteczek oraz wychowanie i wykształcenie ubogich dzieci. I tak św. Józef Sebastian Pelczar jako profesor teologii Uniwersytetu Jagiellońskiego przewodniczył Towarzystwu Oświaty Ludowej (1883-1899) i jego staraniem powstało ok. 600 czytelni z wypożyczalniami książek, które służyły edukacji, formacji religijnej i patriotycznej wielu Polaków w Galicji. Podobny charakter miało Towarzystwo Czytelni Ludowych, powstałe na początku lat siedemdziesiątych XIX w. w Wielkopolsce. Jego celem było zakładanie polskich bibliotek wiejskich. Do końca tego wieku zorganizowano przy dużej pomocy księży ponad 1000 takich bibliotek, które służyły podtrzymaniu i rozwijaniu świadomości narodowej, wzmacnianiu wiary katolickiej Polaków oraz wychowaniu moralnemu. W Miejscu Piastowym (k. Krosna) młodzieżą zajmował się bł. Bronisław Markiewicz (1842-1912), gdzie od 1892 r. stworzył zakład opieki nad 2000 sierot z Galicji i

Królestwa Kongresowego, troszcząc się o ich edukację, wychowanie i przygotowanie do samodzielnego życia. To dzieło kontynuowały powołane przezeń zgromadzenia Michalitów i Michalitek. Z kolei w Krakowie ks. Kazimierz Siemaszko (1847-1904) ze Zgromadzenia Księża Misjonarzy od 1876 r. opiekował się osieroconymi oraz ubogimi chłopcami i dla nich założył ośrodek wychowawczy w 1882 r., poszerzony o szkołę powszechną, a także zorganizował dom opieki ufundowany przez ks. Aleksandra Lubomirskiego. W dzieło wykształcenia i wychowania dzieci oraz młodzieży angażowała się duża grupa księży społeczników. Do takich należał m. in. ks. Antoni Tyczyński (1856-1925), proboszcz w Albigowej (1886-1912) w diecezji przemyskiej, który założył tam szkoły: ludową, koszykarską (z pracownią) i gospodyń wiejskich, a także zorganizował czytelnię z wypożyczalnią książek w ramach Towarzystwa Oświaty Ludowej i utworzył Amatorski Zespół Teatralny, angażując w nim młodzież i dorosłych. Wielką batalię w obronie nauczania religii w języku ojczystym stoczyły polskie dzieci we Wrześni w 1901 r., a w pięć lat później strajk szkolny w tej sprawie objął całą Wielkopolskę (733 szkół). Bohaterskie dzieci z Wrześni wspierane przez swych rodziców, wikariusza tamtejszej parafii i katechetę ks. Jana Laskowskiego dały świadectwo ogromnego przywiązania do polskości i wiary katolickiej.

Myśli do homilii

1. Słowo na temat czytań mszalnych.

2. Trwamy w modlitwie dziękczynnej za dar odzyskania niepodległości naszej Ojczyzny. Umocnieni świadectwem naszych braci i siostr staramy się odważnie stawić czoła wyzwaniom współczesności. Jest ich wiele. Należy do nich również troska o wychowanie młodego pokolenia. Ogarniamy więc modlitwą świat szkół i uczelni, rzeszę wychowawców i wychowanków, rzeczywistość domową i medialną.

3. Warto tu przypomnieć niektóre myśli z listu Episkopatu Polski, odczytywanego w styczniu tego roku. Biskupi piszą: „Rok 2018 jest obchodzony w Kościele w Polsce jako Rok Świętego Stanisława Kostki. Ten młody polski szlachcic podobnie jak Samuel usłyszał Boga, wołającego go po imieniu. I jak Samuel odpowiedział: «Mów, Panie, bo sługa Twój słucha!» (1Sm 3,9), a następnie z determinacją poszedł pełnić wolę Bożą wbrew wszelkim przeciwnościom. Świętego Stanisława Kostkę pragniemy zaprosić dzisiaj, aby stał się patronem rozpoczętego właśnie nowego roku. O tym wyborze zdecydowała zarówno 450. rocznica jego śmierci, jak i program duszpasterski Kościoła w Polsce. Jeśli mamy w tym roku rozważać osobę i dary Ducha Świętego dane w sakramencie bierzmowania, nie może być lepszego patrona niż ten, który został uzdolniony przez Ducha Świętego do «mężnego wyznawania wiary» w dojrzały i niebanalny sposób.

Ponadto ważnym motywem ogłoszenia roku 2018 Rokiem Świętego Stanisława Kostki jest także zwołany na październik w Rzymie Synod Biskupów, poświęcony młodzieży i rozeznawaniu powołania. Dobre przygotowanie do tego Synodu jest wspólnym zadaniem dla duszpasterzy, rodziców i wychowawców a także młodzieży, której przez całe stulecia patronował i nadal patronuje św. Stanisława Kostka. W 100. rocznicę odzyskania niepodległości nie zapominajmy również, że już w 1674 roku a więc jeszcze przed kanonizacją bł. Stanisława Kostki, papież Klemens X ogłosił go patronem Korony Polskiej i Wielkiego Księstwa Litewskiego [...].

Żyjąc w XXI wieku nie powtórzymy dokładnie czynów św. Stanisława Kostki. Naszym zadaniem jest raczej zrozumienie ducha tego świętego, który nie dał się zwieść mirażowi wygodnego życia, zabezpieczonego majątkiem rodziców. Miał odwagę przeciwstawić się panującym modom i naciskom grupy. Nie chciał ani imponować, ani uczynić z życia jednej wielkiej rozrywki. Był silną osobowością, miał swoją klasę i styl. Do końca zachował wolność. To nie był młody człowiek, który nie wie, po co żyje, jest znudzony i apatyczny, żądający od innych, a nie dający nic z siebie. Nie pozwalał sobie na eksperymenty w poszukiwaniu szczęścia. Wiedział, że ten świat nie zaspokoi jego tęsknot, że prędzej czy później poczułby się w nim oszukany lub zawiedziony. Wiedział, że charakter – to nie tylko sprawa dziedziczenia cech po przodkach, nie tylko wpływ środowiska, ale rzetelna praca nad sobą. Wiedział też, że stawać się dojrzałym człowiekiem, to podejmować trud rozwoju. Nie był mięczakiem, który mówi: taki już jestem, a zło usprawiedliwia słabością, obwinia innych, oskarża warunki i historię. Był czujnym ogrodnikiem wyrrywającym chwasty słabości i grzechu, aby wyrosły piękne kwiaty i owoce. Uwierzył w miłość Boga i całym sobą na nią odpowiedział”.

We wrześniu przeżywamy święto św. Stanisława Kostki. Zapewne w wielu parafiach nastąpi odnowienie triduum, podczas którego młodzież przygotowuje się na spotkanie ze swoim patronem.

Mobilizacją do tych działań jest również bliski już czas Synodu Biskupów na temat młodzieży oraz zbliżające się Światowe Dni Młodzieży w Panamie.

4. W naszej refleksji i modlitwie odwołujemy się również do patrona tego dnia nowenny, którym jest św. Jan Kanty. Spoglądamy również na trudny okres zaborów i uświadamiamy sobie, jak ogromną pracę wychowawczą podjęło tamto pokolenie. Wtedy też powstawały wielkie dzieła naszej literatury i sztuki, kształtujące ducha narodu i rozwijające świadomość narodową (patrz „kontekst historyczny”).

5. W minionych miesiącach podejmowaliśmy wysiłek, aby głębiej przeżyć prawdę, że „jesteśmy napełnieni Duchem Świętym”. W mocy tego Ducha Jezus wypełnił swoją zbawczą misję. Tą samą mocą napełnieni Apostołowie poszli na cały świat. Wszystkie minione epoki historii Kościoła świadczą o potędze działania Ducha Świętego w tych ludziach i tych wspólnotach, które się otwarły na Jego obecność i gorliwie wzywały Jego przyjscia. „Jubileuszowa Nowenna” jest również czasem wspólnego wołania, aby zstąpił i odnowił oblicze ziemi, tej ziemi.

6. Problematyka wychowania dotyczy nie tylko dzieci i młodzieży. Obejmuje ona również dorosłych. Istotny obszar tego procesu wychowawczego ukazują nam Hanna Chrzanowska, którą Kościół dał nam za wzór postępowania. Wiele trudu poświęciła ona wychowaniu tych, którzy idą do chorych, aby im służyć w potrzebie. Opracowała „Etykę pielęgniarstwa domowego”. Cierpliwa służba chorym to szkoła życia, to coś więcej niż teoria. To droga, na której dojrzewa miłość Boga i człowieka (wiele fragmentów z „Etyki pielęgniarstwa domowego” znajduje się w drugiej części niniejszego zeszytu).

Modlitwa powszechna

Miłosiernego Boga, który przez tak liczne wieki otaczał opieką naszą Ojczyznę, prosimy o błogosławieństwo dla nas i całego świata.

1. Ojcze niebieski, Ty uczyniłeś swego Syna, Jezusa Chrystusa naszym Nauczycielem i Mistrzem. Błogosław Ojcu Świętemu i wszystkim pasterzom Kościoła, aby byli wzorem dla wszystkich ochrzczonych.

2. Ojcze wszechmogący, Ty przez Chrystusa odkupiłeś świat i nim kierujesz. Udziel światła rządzącym naszą Ojczyzną, aby mądrymi ustawami wspierali rozwój nauki i kultury.

3. Wszechmogący Boże, Twój Syn, narodzony z Maryi Dziewicy, wzrastał w mądrości, latach i łasce. Ześlij swego Ducha na dzieci i młodzież, aby chętnie zdobywali wiedzę i gorliwie dążyli do świętości.

4. Boże po trzykroć Święty, Ty wzywasz nas do naśladowania Twojego Syna Jezusa Chrystusa. Spraw, abyśmy wsparci wstawieniem naszych niebieskich Patronów, kroczyli drogą, którą On wskazał.

5. Boże, Dawco życia, Ty przez zmartwychwstanie Chrystusa otwarłeś dla nas bramy nieba. Obdarz łaską szczęścia wiecznego naszych zmarłych, szczególnie naszych nauczycieli.

6. Boże, Panie czasu i wieczności, Ty zgromadziłeś nas przy ołtarzu Jezusa Chrystusa. Udziel wszystkim członkom naszej wspólnoty łaski umiłowania Eucharystii, aby zawsze przeżywali ją z głęboką wiarą i gorącą miłością.

Boże, Rządco i Panie narodów, z ręki i karności Twojej racz nas nie wypuszczać, a za przyczyną Najświętszej Panny, Królowej naszej, błogosław Ojczyźnie naszej, by Tobie zawsze wierna, chwałę przynosiła Imieniowi Twemu a syny swe wiodła ku szczęśliwości.

Wszechmogący, wieczny Boże, spuść nam szeroką i głęboką miłość ku braciom i najmilszej Matce, Ojczyźnie naszej, byśmy jej i ludowi Twemu, swoich pożytków zapomniawszy, mogli służyć uczciwie.

Ześlij Ducha Świętego na sługi Twoje, rządy kraju naszego sprawujące, by wedle woli Twojej ludem sobie powierzonym mądrze i sprawiedliwie zdołali kierować. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Rozważania różańcowe

W miesiącu wrześniu naszą modlitwę różańcową, w trakcie trwającej nowenny przed jubileuszem 100-lecia odzyskania niepodległości przez Polskę, przeżywamy z kolejnym wielkim świętym Polakiem jakim był biskup Józef Sebastian Pelczar – profesor, dziekan Wydziału Teologii, rektor UJ, patriota i działacz społeczny, założyciel Zgromadzenia Służebnic Najświętszego Serca Jezusowego. Dziękując dobremu Bogu za jego osobę, a szczególnie wkład w wychowanie i wykształcenie pokoleń młodzieży,

który dokonał się przy jego udziale, rozważając tajemnice radosne różańca świętego, zanośmy wspólne prośby.

Polecajmy w modlitwie nauczycieli i wychowawców. Prośmy, aby dojrzewanie młodych pokoleń Polaków odbywało się zawsze w atmosferze ciepła i miłości, aby postawieni na ich drodze nauczyciele umieli dzielić się z nimi nie tylko wiedzą ale i sercem. Prośmy również o dar mądrości dla osób sprawujących władzę w naszym kraju, od których decyzji zależy przebieg procesu edukacji, oraz za osoby pracujące w środkach masowego przekazu, mających obecnie ogromny wpływ na nasz światopogląd. Prośmy także o otwarcie wielu serc na łaskę powołania i chęć poświęcenia się posłudze nauczania i wychowania dzieci i młodzieży w zgromadzeniach zakonnych.

1. Zwiastowanie Najświętszej Maryi Pannie

Maryjo, Matko, Bóg w swoim odwiecznym zamyśle, z miłością przygotowywał Cię do tajemnicy wcielenia Chrystusa. Twój rodzice, święci Joachim i Anna, prowadzili pobożne i bogobojne życie, długo oczekując na cud Twojego poczęcia i narodzenia. Według Tradycji już w trzecim roku życia zostałaś przez nich oddana na wychowanie i naukę do świątyni. Poznawałaś tam drogi Bożego działania. Gdy nadszedł dzień Zwiastowania byłaś gotowa odpowiedzieć Bogu: „Fiat”.

Świętego Józefa Sebastiana Pelczara, jeszcze przed narodzeniem, ofiarowała Tobie pobożna matka. Ochrzczony dwa dni po urodzeniu, młody Pelczar, wzrastał w głęboko religijnej atmosferze. Mimo umiłowania nauki historii i marzeń z tym związanych, szybko zrozumiał, że Bóg wzywa go na inną drogę życia. W swoim pamiętniku zapisał: „Ideały ziemskie błędnieją. Ideał życia widzę w poświęceniu się, a ideał poświęcenia w kapłaństwie”. Tak też 17 lipca 1864 r. w przemyskiej katedrze przyjął święcenia kapłańskie, wypowiadając z radością swoje „Fiat”.

Maryjo, Matko, uprosz u Syna dar świętość dla naszych rodzin, aby dojrzewanie młodych pokoleń Polaków odbywało się zawsze w atmosferze ciepła i miłości.

2. Nawiedzenie św. Elżbiety

Maryjo, Matko, usłyszawszy od Anioła, że Twoja krewna spodziewa się dziecka, śpieszysz do niej z życzliwą pomocą. Gdy tylko do uszu Elżbiety dobiegło Twoje pozdrowienie, została napełniona Duchem Świętym i poruszyło się dzieciątko w jej łonie. Do czasu narodzin Jana Chrzciciela, pozostałaś w domu Elżbiety i Zachariasza, radując się wraz z nimi hojnością Bożych darów.

Wpatrując się w Ciebie, Maryjo, św. Józef Sebastian Pelczar, gorliwie troszczył się o wypełnienie woli Bożej. Z polecenia biskupa udaje się do Rzymu, gdzie w ciągu dwóch i pół roku uzyskuje dwa doktoraty, z teologii oraz prawa kanonicznego, pogłębiając zarazem życie duchowe. Dzięki zdobytemu wykształceniu, po powrocie do Galicji, wspólnie z innymi wielkimi postaciami tego okresu, mógł poświęcić się wychowaniu młodzieży, najpierw jako prefekt w Wyższym Seminarium Duchownym w Przemyślu, następnie jako profesor, dziekan Wydziału Teologicznego i rektor Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie.

Maryjo, Matko, uprosz u Syna świętość dla naszych nauczycieli, aby postawieni na drodze życia młodych ludzi, umieli dzielić się z nimi nie tylko wiedzą, ale i sercem.

3. Narodzenie Pana Jezusa

Maryjo, Matko, porodziłaś swego umiłowanego Syna i złożyłaś Go w żłobie. Potem przyszło nowe, jeszcze trudniejsze doświadczenie. Herod postanowił zabić Tego, o którym opowiedzieli mu Mędrcy. Z jego rozkazu zginęło wiele niewinnych dzieci. Ty zaś, wraz z Józefem i nowo narodzonym Synem, musiałaś uciekać do Egiptu.

W każdej epoce dziejów pojawiali się ludzie, którzy jak Herod czyhali na życie innych, skazując ich na śmierć lub zabijając w nich ducha wiary. Mierzył się z nimi również św. Józef Sebastian Pelczar, wyświęcony w 1899 roku na biskupa archidiecezji przemyskiej. Z wielką gorliwością zabiega o duchowe odrodzenie narodu. W swoim nauczaniu i publikacjach piętnuje fałszywe ideologie, w których nie ma miejsca na prawdę i przestrzeganie norm moralnych, a zamiast tego dąży się do eliminowania Boga z przestrzeni publicznej. Biskup wskazuje najpewniejszą drogę do świętości.

Maryjo, Matko, uprosz u Syna dar mądrości dla osób sprawujących władzę w naszym kraju, aby ustanawiane przez nich prawa sprzyjały rozwojowi oświaty i stwarzały dogodne warunki rozwoju dla dzieci i młodzieży.

4. Ofiarowanie Pana Jezusa

Maryjo, Matko, zgodnie z przepisem Prawa zanosisz Twojego pierworodnego Syna do świątyni, aby Go przedstawić Bogu. To początek ofiary, która będzie trwała przez całe, Twoje i Jego życie, a która dopełni się podczas śmierci na krzyżu. Nigdy nie zesłaś z drogi miłości, poświęcenia i służby. Zawsze pozostałaś wierna Bogu.

Dziękujemy Ci, najlepsza Matko, że tą drogą prowadzisz również swoje dzieci. Dziękujemy Ci za biskupa Pelczara, który w trudnych czasach zaborów, cierpliwie i z poświęceniem prowadził wiele dzieł, służących duchowemu rozwojowi ludzi. Z jego pomocą powstało kilkaset czytelni i wypożyczalni książek, zorganizowano wiele bezpłatnych wykładów, wydano wiele nowych dzieł i broszur rozprowadzając je wśród ludu, powstały również nowe miejsca nauki.

Maryjo, Matko, upros u Syna dar mądrości dla osób pracujących w mediach, aby nie promowały życia wygodnego i pozbawionego zasad moralnych, lecz przyczyniały się do umiłowania prawdy i poszanowania godności każdego człowieka.

5. Znalezienie dwunastoletniego Jezusa w świątyni

Maryjo, Matko, nieznany jeszcze światu Jezus, dojrzewa w Nazarecie pod okiem Twoim i św. Józefa. Jak pisze ewangelista: „Jezus czynił postępy w mądrości, w latach i w łasce u Boga i u ludzi”. Twoja miłość i postawa św. Józefa przyczyniają się do tego wzrostu. Stworzyliście najlepsze warunki, aby Jezus mógł się bezpiecznie rozwijać i wypełniać swoją misję.

Maryjo, Matko, nieznany jeszcze światu Jezus, dojrzewa w Nazarecie pod okiem Twoim i św. Józefa. Jak pisze ewangelista: „Jezus czynił postępy w mądrości, w latach i w łasce u Boga i u ludzi”. Twoja miłość i postawa św. Józefa przyczyniały się do tego wzrostu. Stworzyliście najlepsze warunki do tego, aby Jezus mógł się rozwijać i wypełniać swoją misję.

Dziękujemy Ci, Maryjo, za wszystkich, którzy stwarzają dobre warunki do wychowania i wykształcenia młodego pokolenia. Dziękujemy Ci za postawę św. Józefa Sebastiana Pelczara, który wraz z bł. Klarą Szczęsną zakłada w Krakowie Zgromadzenie Służebnic Najświętszego Serca Jezusowego. Z miłością wypływającą z kontemplacji Najświętszego Serca Zbawiciela, siostry zajmują się szeroko pojętą działalnością dydaktyczno-wychowawczą i charytatywną: prowadzą schroniska dla dziewcząt pracujących, ochronki, sierocińce, szkoły, pracują w szpitalach i zakładach opieki społecznej.

Maryjo, Matko, upros u Syna dla wielu ludzi młodych łaskę powołania i zdolność do poświęcenia się posłudze nauczania i wychowania dzieci i młodzieży.

Dziękczynienie za świadków w czasach walki o niepodległość

Przeżywając ósmy dzień Jubileuszowej Nowenny, dziękujmy Bogu, najlepszemu Ojcu, za tych naszych braci i siostry, którzy w okresie walki o niepodległość zajmowali się wychowaniem i kształceniem dzieci i młodzieży, rozumiejąc, że przyszła wolna Ojczyzna będzie potrzebowała ludzi światłych, zdolnych pomnażać jej dobrobyt.

1. Boże, Ojcze i Dawco wszelkiego Dobra, dziękujemy Ci za św. Józefa Sebastiana Pelczara. Jako biskup dbał on o podniesienie poziomu wiedzy duchowieństwa i wiernych. Gromadził księży na zebrania i konferencje, pisał wiele listów pasterskich, popierał bractwa i sodalicję mariańską, założył w diecezji Związek Katolicko-Społeczny, przeprowadził reformę nauczania religii w szkołach podstawowych.

Aklamacja: *Dziękujemy Ci, Ojcze* lub śpiew: *Chwalcie Pana niebios* (ref.)

2. Boże, Ojcze i Dawco wszelkiego Dobra, dziękujemy Ci za św. Urszulę Ledóchowską, która całe swoje zakonne życie poświęciła pracy z dziećmi i młodzieżą. Była wychowawczynią w internacie dla dziewcząt w Krakowie i w Petersburgu, zakładała szkoły w Finlandii i w państwach skandynawskich. Dbała w nich o osierocone dzieci polskich emigrantów. W nimi wróciła do Polski, do Pniew, gdzie założyła szkołę i Zgromadzenie Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego kontynuujące rozpoczętą przez nią działalność oświatową.

Aklamacja lub śpiew.

3. Boże, Ojcze i Dawco wszelkiego Dobra, dziękujemy Ci za bł. Franciszkę Siedliską, założycielkę Zgromadzenia Świętej Rodziny z Nazaretu. Siostry bł. Franciszki podjęły nauczanie katechizmu i przygotowywanie dzieci do przyjęcia sakramentów, opiekowały się dziewczętami, prowadziły

rekolekcje dla osób pragnących otrzymać chrzest lub złożyć wyznanie wiary w Kościele katolickim. Dla dzieci polskich emigrantów we Francji i Anglii bł. Franciszka Siedliska zakładała domy i szkoły.

Aklamacja lub śpiew.

4. Boże, Ojcze i Dawco wszelkiego Dobra, dziękujemy Ci za bł. Bolesławę Lament, która - idąc za radą Ojca Honorata Koźmińskiego - zajęła się katolickim wychowaniem młodzieży. Założyła Zgromadzenie Sióstr Misjonek Świętej Rodziny, którego zadaniem było wspieranie zjednoczenia chrześcijan na Wschodzie z Kościołem katolickim i umacnianie wiary oraz praca wychowawcza i oświatowa.

Aklamacja lub śpiew.

5. Boże, Ojcze i Dawco wszelkiego Dobra, dziękujemy Ci za św. Rafała Kalinowskiego, uczestnika Powstania Styczniowego skazanego na karę śmierci, którą zamieniono na katorgę na Syberii. Po powrocie z zesłania był wychowawcą bł. Księcia Adama Czartoryskiego. Jako karmelita przyczynił się znacznie do odnowy tego zakonu w Galicji. Jest założycielem klasztoru oraz Niższego Seminarium Ojców Karmelitów w Wadowicach. Nazywano go „ofiara konfesjonatu”. Miał niezwykły dar jednania grzeszników z Bogiem i przywracania spokoju sumienia ludziom dręczonym przez lęk i niepewność.

Aklamacja lub śpiew.

6. Boże, Ojcze i Dawco wszelkiego Dobra, dziękujemy Ci za Klementynę z Tańskich Hoffmanową nazywaną „Matką Wielkiej Emigracji”. Była pisarką, pedagogiem, tłumaczką, jedną z pierwszych polskich pisarek dla dzieci i młodzieży. Podczas Powstania Listopadowego podjęła się współtworzenia i przewodniczenia Związku Dobroczynności Patriotycznej.

Aklamacja lub śpiew.

7. Boże, Ojcze i Dawco wszelkiego Dobra, dziękujemy Ci za ks. Eugeniusza Brzuskę katechetę w szkole powszechnej i wydziałowej „Macierzy Szkolnej” oraz w męskim seminarium nauczycielskim. Upominał się o godne wynagradzanie pracowników oświaty. Kierował również redakcją „Gwiazdki Cieszyńskiej” i prowadził wiele innych działań w obszarze oświecenia publicznego.

Aklamacja lub śpiew.

Boże, Ojcze i Dawco wszelkiego Dobra, dziękujemy ci za tych naszych rodaków, którzy dali dobre świadectwo życia w trudnym okresie zaborów. Prosimy Cię, abyśmy umocnieni ich przykładem i wsparci Twoją łaską, umieli dziś podejmować zadania, które nam powierzasz. Napełnij nas swoim Duchem, byśmy z oddaniem służyli wolnej Ojczyźnie wspierając słowem i modlitwą tych, którzy dzisiaj podejmują się trudnej pracy nauczyciela i wychowawcy dzieci i młodzieży. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.